

บทคัดย่อ ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น

ปรียา ทิระวงศ์ และคณะ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วนำผลที่ได้มาสร้างบทเรียนซ่อมเสริมเพื่อแก้ไขปัญหาข้อบกพร่องในการเขียน และประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างคือนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 จำนวน 730 คน จาก 12 คณะในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มแบบง่าย (simple random sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบแบบ multiple choice ที่วัดความรู้ที่จำเป็นด้านการเขียนจำนวน 21 ข้อ แล้วนำผลการสอนมาวิเคราะห์โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมการเปรียบเทียบพหุคูณ การทดสอบค่าที และการหาค่าสหสัมพันธ์แบบ Pearson product moment correlation โดยใช้โปรแกรม SPSS และหาจุดตัดที่เหมาะสม รวมทั้งทำการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมด้านความตรงเชิงเนื้อหา ความตรงเชิงประจักษ์ ระดับความยากง่าย ความเพียงพอของบทเรียน และประสิทธิภาพของบทเรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 อยู่ในระดับต่ำในด้านการใช้โครงสร้างทางภาษา การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเรียงลำดับข้อความและแม้ว่าจะศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมแล้วระดับความสามารถก็เพิ่มขึ้น แต่ตัวก็ยังอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 10.841-12.712$ จาก 21.0)

2. ปัญหาในการเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 ได้แก่ ปัญหาในการใช้คำ consist of และ include การใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้แก่ period (.) comma (,) และ colon (:); การใช้ capital letters การเรียงลำดับข้อความในลักษณะ chronological order, listing และ comparison -- contrast รวมทั้งการใช้ parallel structure ปัญหาต่าง ๆ ที่พบเป็นปัญหาด้านการเรียงลำดับข้อความและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากกว่าปัญหาการใช้โครงสร้างทางภาษา (เมื่อใช้เกณฑ์ความบกพร่อง = 50%)

3. บทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น มีความตรงเชิงเนื้อหา ความตรงเชิงประจักษ์ ระดับความยากง่าย และความเพียงพอของเนื้อหา อยู่ในระดับ “ปานกลาง” และประสิทธิภาพของบทเรียนก็อยู่ในระดับ “ต่ำ” กล่าวคือ

3.1 นิสิตที่ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างจากปัญหาเฉพาะกลุ่ม มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่านิสิตที่ศึกษาบทเรียนดังกล่าวซึ่งไม่ได้สร้างจากปัญหาของกลุ่ม และกลุ่มที่ไม่ได้ศึกษาบทเรียนนั้นเลยอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$) ถ้าันคะแนนรวมความรู้ทางโครงสร้างภาษาและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน แต่ความรู้ด้านการเรียงลำดับข้อความเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญ ($p = .05$)

3.2 นิสิตที่ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมที่ไม่ได้สร้างจากปัญหาเฉพาะของกลุ่มและนิสิตที่ไม่ได้ศึกษาบทเรียนเลย มีระดับความรู้ความสามารถในการเขียนด้านคะแนนรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ($p = .05$)

3.3 เมื่อศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมแล้ว มีนิสิตในระดับผู้มีความสามารถในสิ่งที่เรียน (master level) เพิ่มขึ้นจากเดิมก่อนการศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมประมาณ 28.32%

อภิปรายผล

1. ในส่วนที่เกี่ยวกับความสามารถในการเขียน

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยพบว่านิสิตกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาการเขียนด้านการเรียงลำดับข้อความแม้ว่าจะได้ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมแล้วก็ตาม ผู้วิจัยเชื่อว่าเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะทักษะด้านนี้เป็นทักษะที่ไม่ได้รับการเน้นมากเท่าที่ควรในการเรียนการสอนภาษา เพราะมักเข้าใจกันว่าเป็นความสามารถทางความคิดเชิงเหตุผลของแต่ละบุคคล และผู้วิจัยเชื่อว่าทักษะนี้ไม่อาจจะพัฒนาได้ในระยะเวลาอันสั้น เมื่อเปรียบเทียบกับความรู้ด้านโครงสร้าง

2. ในส่วนที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพของบทเรียนซ่อมเสริม

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยพบว่านิสิตที่ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมแล้วจะมีคะแนนรวมเพิ่มจากการทดสอบครั้งแรกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณากับจำนวนคนที่มีความรู้เพิ่มขึ้นในระดับผู้มีความสามารถในสิ่งที่เรียน (master level) ซึ่งมีเพิ่มขึ้นเพียง 28.32% แล้ว สรุปได้ว่า เมื่อคำนึงถึงการลงทุนด้านพลังงานการเรียนการสอน ค่าใช้จ่ายและเวลาที่เสียไปแล้ว ประสิทธิภาพของบทเรียนซ่อมเสริมยังอยู่ในระดับ “ต่ำ” คือมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางวิชาการเท่าที่ควร

เหตุที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยเชื่อว่าเป็นเพราะ

1. ความสามารถทางการเขียนของนิสิตอยู่ในระดับต่ำ
2. นิสิตมีเวลาศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมน้อยเกินไป หรือไม่ได้ตั้งใจศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมอย่างเต็มที่ เนื่องจากบทเรียนซ่อมเสริมนี้ไม่ได้เป็น requirement ในการเรียน จึงทำให้ผู้เรียนขาดแรงจูงใจสำคัญในการทำบทเรียนซ่อมเสริมนี้